

РЕШЕНИЕ

№ 516

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Женя Димитрова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Тодор Тодоров Въззивно търговско дело № 20221001000370 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

Образувано е на основание чл. 293, ал. 3 от ГПК, в съответствие с указанията в решение №44/20.04.2022г. по т.д.№ 378/2020г.,ВКС,ТК, I т.о., с което е отменено решение № 2453/08.11.2019г. по т.д.№ 3960/2018г. на Софийски апелативен съд, с което въззивния съд е отменил отхвърлителното решение по т.д.№ 1501/2017г. на Софийски градски съд и е уважил предявения от синдиците на „Корпоративна търговска банка“АД/н./ срещу „Риск инженеринг-Д“ЕООД иск с правно основание чл.59,ал.5 ЗБН, като вместо това е постановил:отхвърлил е предявения от синдиците на „Корпоративна търговска банка“АД /н./ срещу „Риск инженеринг-Д“ЕООД иск по чл.59,ал.5 ЗБН за обявяване на недействителни по отношение на кредиторите на несъстоятелността на банката, на прихващания, извършени с изявления: № 9710 от 23.10.2014г. за сумата 661 122,53лв.; № 9707 от 23.10.2014г. за сумите 2 497,17лв. и 6 250 евро; № 9713 от 23.10.2014г. за сумите 2 000,85 лв. и 6 250 евро; № 9709 от 23.10.2014г. за сумите 51 410,75лв. и 1 544 евро; № 9712 от 23.10.2014г. за сумата 586 643,75лв.; № 9963 от 28.10.2014г. за сумата 229 000 евро; № 9962 от 28.10.2014г. за сумата 220 000 евро; № 9788 от 24.10.2014г. за сумата 24 000 лв.; № 9789 от 24.10.2014г. за сумата 141 000 щатски долара; № 9779 от 24.10.2014г. за сумите 82 000 евро и 248 000лв.; № 9873 от 27.10.2014г. за сумата 51 000 евро и № 9960 от 28.10.2014г. за сумите 400 000 евро, 2 131 000 евро и 13 000 евро. и е върнал делото на Софийски апелативен съд за ново разглеждане от друг състав в частта относно обективно съединените при условията на евентуалност искове с правно основание чл. 59, ал. 3 от ЗБН и чл. 59, ал. 2 от ЗБН.

Следователно предмет на разглеждане е въззивната жалба на синдиците на „Корпоративна търговска банка“ АД /н./, с които се обжалва решение № 803 от 19.04.2018 г. по т.д.№ 1501/2017г. на СГС, в частта относно предявените обективно съединените при условията на евентуалност искове с правно основание чл. 59, ал. 3 от ЗБН и чл. 59, ал. 2 от ЗБН.

След отхвърляне на иска с правно основание чл. 59, ал. 5 от ЗБН (изм.) с посоченото решение на ВКС е настъпило условието за разглеждане на исковете с правно основание чл. 59, ал. 3 от ЗБН и чл. 59, ал. 2 от ЗБН, при условията на евентуалност от синдиците на „Корпоративна търговска банка“ АД /н./ срещу „Риск инженеринг-Д“ ЕООД.

Недоволни от така постановеното решение са останали синдиците на „Корпоративна търговска банка“ АД /н./, които в законоустановения срок са депозирали въззивна жалба срещу него с оплаквания за неправилност. За основателен, противно на изводите на първоинстанционния съд, въззивникът счита евентуално предявения от него иск по чл.59 ал.3 ЗБН. Изискването на посочената разпоредба за знание у кредитора за настъпилата неплатежоспособност на банката въззивникът счита за доказано с факта на обявяването на решението на УС на БНБ №73/20.06.2014г., с което тя е била поставена под особен надзор в резултат спирането на плащанията на задълженията ѝ към нейните вложители, още повече, че такъв е било и ответното дружество. Това знание, според въззивника, се потвърждавало и от публично оповестения в интернет пространството на 22.10.2014г. /преди извършването на прихващанията/ доклад на БНБ за анализа и оценката на активите на банката, в който се сочи, че същата е с отрицателен капитал и неизбежната последица от това състояние е отнемане на лиценза ѝ и подаване от централната банка на молба за откриване на производство по несъстоятелност /което е сторено в кратък период от време след това/. Като неправилни се възприемат от въззивника и изводите на съда по отношение на втория евентуален иск - по чл.59 ал.2 ЗБН - че посочената норма е приложима само след откриване на производството по несъстоятелност. Според него изискването за форма се прилага и по времето докато банката се намира под особен надзор, доколкото правният ефект от прихващането и в двата случая е един и същ и състоянието на неплатежоспособност е съществувало още към 20.06.2014г. По тези съображения въззивникът е поискал решението на СГС да бъде отменено и предявените от синдика искове - уважени. Претендира разноски за производството по делото.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция въззивникът за първи път навежда доводи за нищожност на прихващането, с твърдения, че договорът за цесия, по силата на който същото е извършено е сключен в нарушение на закона, по - специално на решение на УС на Българска народна банка № 73/20.06.2014 г. за поставяне на „Корпоративна търговска банка“ АД под специален надзор. Излага, че поставянето на банката под специален надзор включва и забрана за извършване на платежни услуги по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните инструменти. Поддържа, че за да бъде осъществено прихващането на практика, паричните средства следва да бъдат прехвърлени чрез вътрешнобанков превод от сметката на цедента по сметката на цесионера, което е по естеството си платежна операция по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните инструменти. С оглед на горното навежда доводи за нищожност на прихващането, като осъществено в нарушение на забраната за извършване на платежни услуги от страна на банката. Навежда още, че нарушаването на посочената забрана води до липса на валидна платежна операция т.е до липса на прехвърляне на суми в банковите сметки на ответника, поради което същият не е имал с какво да прихване вземането си от „Корпоративна търговска банка“ АД/н./. Пзовава се на разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022 г. по тълк.дело №1/2020 г. на ОСГТК на ВКС.Моли съда с решението си да обяви нищожността на така извършените прихващания.

Ответникът по въззивната жалба – „Риск инженеринг-Д“ ЕООД е оспорил наведените в същата оплаквания и направени искания. Поддържа становище за правилност на обжалвано съдебно решение, поради които прави искане за потвърждаването му.

Депозирана е и частна жалба с вх.№ 88975/27.06.2018г., подадена от „Риск инженеринг-Д“ЕООД срещу определение № 2923/29.05.2018г. по т.д.№ 1501/2017г. на СГС,ското е оставено без уважение искането на жалбоподателя за изменение на

първоинстанционното решение в частта за разноските. В жалбата се твърди, че направените разноски са доказани по основание и размер, както и , че същите са направени преди постановяване на крайния съдебен акт. Моли обжалваното определение да бъде отменено.

Постъпил е отговор на частната жалба, с който същата се оспорва.

Жалбите са подадени в законоустановения срок от легитимирани страни в процеса, имащи правен интерес от обжалване на решението и определението и са насочени срещу подлежащи на обжалване съдебни актове, поради което са допустими.

Софийски апелативен съд, произнасяйки се по реда на чл. 269 от ГПК и като взе предвид данните по делото, констатира следното:

Синдиците на „Корпоративна търговска банка“ АД /н./ са предявили срещу „Риск инженеринг“ ЕООД обективно евентуално съединени иски с правно основание чл.59 ал.5 от ЗБН, чл.59 ал.3 от ЗБН и чл.26 ал.2 предл.3 от ЗЗД вр. чл.59 ал.2 от ЗБН.

В исковата молба, подадена от синдиците на „Корпоративна търговска банка“ АД (н) („КТБ“ АД), се твърди, че ответникът е имал задължения към банката по силата на договор за отпуснат банков кредит и анекс към него възлизащи към 15.10.2014г. на 11 121 794,99 евро. Твърдят, че по силата на общо 12 уведомления за прехвърляния на вземания от трети лица към банката, ответникът е заявил, че е придобил тези вземания, възлизащи общо на 1 615 488,28 лв., 141 000 щатски долара и 3 162 328,82 евро и е направил общо 12 изявления за прихващане на тези вземания с неговите задължения по договора за кредит на дати 23, 24, 27 и 28 октомври 2014г. Ищците твърдят, че посочените прихващания са недействителни, защото са направени след началната дата на неплатежоспособност на банката и след датата на поставяне на банката под специален надзор по реда на глава XI, раздел VIII от ЗКИ, а при условията на евентуалност – че макар и вземанията на ответника да са придобили преди решението за откриване на производството по несъстоятелност на банката, към момента на придобиване на вземанията ответникът е знаел за настъпилата неплатежоспособност на банката. При условията на евентуалност поддържат, че прихващанията са нищожни, защото не са направени в предвидената от чл.59, ал.2 от ЗБН форма – писмена с нотариална заверка на подписите. По тези съображения ищците искат да бъдат обявени за недействителни спрямо кредиторите на несъстоятелността на банката на основание чл.59, ал.5 или евентуално, на основание чл.59, ал.3 от ЗБН, или при условията на евентуалност да бъдат прогласени за нищожни прихващанията, извършени от ответника с изявления със следните входящи номера: 9710 от 23.10.2014г., 9707 от 23.10.2014г., 9713 от 23.10.2014г., 9709 от 23.10.2014г., 9712 от 23.10.2014г., 9963 от 28.10.2014г., 9962 от 28.10.2014г., 9788 от 24.10.2014г., 9789 от 24.10.2014г., 9779 от 24.10.2014г., 9873 от 27.10.2014г. и 9960 от 28.10.2014г. Претендират и разноски по делото

Ответникът „Риск инженеринг“ ЕООД е оспорил исковете изцяло. Признал е, че е имал сключен договор за банков кредит и анекс към него с банката и че е придобил чрез цесия посочените от ищеца вземания, но оспорва твърдения от ищците размер на задълженията му към банката. Твърди обаче, че към момента на изявленията за прихващане в сила е била старата редакция на чл.59, ал.5 от ЗБНТ преди изменението, влязло в сила на 28.11.2014г., поради което основанията, посочени от ищеца за недействителност на прихващанията са неприложими в конкретния случай, а по силата на старата редакция на текста от закона също не може да се твърди недействителност на прихващанията, защото към момента на прихващанията банката не е била в неплатежоспособност. Относно евентуалния иск по чл.59, ал.3 от ЗБН поддържа, че не е доказано знание от негова страна за настъпила неплатежоспособност. Спрямо евентуалния иск за признаване на прихващанията за нищожни поради неспазване на изискуемата форма ответникът възразява, че нормата на чл.59, ал.2 от ЗБН намира приложение само след като производството по несъстоятелност спрямо банката вече е открито и синдикът е назначен. Доколкото прихващанията са извършени преди този момент, ответникът твърди, че не е съществувало задължение за

спазване на някаква форма на изявленията за прихващане към периода, в който банката е била поставена под особен надзор.

Предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство са единствено предявените при условията на евентуалност искове с правно основание чл. 59, ал. 3 от ЗБН и чл. 59, ал. 2 от ЗБН, съобразно дадените указания с решение № 60114 от 09.12.2021г. по т.д. 1512/2020г., ВКС, ТК, I т.о.

За да отхвърли първия евентуално предявен иск по чл.59 ал.3 от ЗБН съставът на Софийски градски съд е приел, че изискуемото от закона знание за настъпила неплатежоспособност на банката у приобретателя на вземанията срещу банката към момента на придобиването им не може да бъде презумирано по силата на ал.4 на чл.59 от ЗБН, доколкото и двете цесии са извършени преди решението на БНБ за отнемане лицензията на банката, поради което ищецът дължи да докаже със съответните доказателствени средства наличието на знание у лицето, осъществяващо контрол върху дейността на дружеството - цесионер за настъпилата неплатежоспособност на „КТБ“ АД. Решаващият състав е констатирал в тази връзка липса на ангажирани от синдика каквито и да било доказателства лицето, формиращо волята на „Риск инженеринг“ ЕООД да е имало непосредствен достъп до информация, обективно позволяваща извод за узнаване на указаните от закона факти, обуславящи състоянието на неплатежоспособност. Отказал е да сподели тезата на ищеца, че извод за настъпването на този юридически факт може да бъде направен от наличието на публично огласена информация с конкретно съдържание, излагайки съображения, че решението на БНБ за поставяне на банката под особен надзор от 20.06.2014г. не съдържа конкретни констатирани обстоятелства, сочещи на наличие на неплатежоспособност, а дори отнемането на лиценза ѝ /с решението от 06.11.2014г./ е станало не поради извод за невъзможност банката да покрие изискуемите си задължения поради липса на ликвидни средства, а при алтернативно очертания от законодателя белег на неплатежоспособността - отрицателна величина на собствения ѝ капитал. От друга страна, според съда, фактът, че с последващото съдебно решение е прието, че неплатежоспособността е настъпила от 20.06.2014г., не обосновава извод, че ответникът е бил в състояние да узнае това към датата на придобиване на вземанията. Тези съображения са мотивирали съда да приеме и първият предявен евентуален иск за неоснователен. За такъв е счетен с допълнителното решение и другият евентуален иск за нищожност поради липса на изискуема от закона форма с мотива, че нормата на чл.59 ал.2 от ЗБН въвежда такова изискване единствено за прихващанията, извършени в хипотеза на вече открито производство по несъстоятелност.

Така постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

По същество, настоящата инстанция констатира, че установената от СГС фактическа обстановка по делото е безспорна и съответна на ангажираните по делото доказателства. „Корпоративна търговска банка“ АД е поставена под специален надзор с решение на УС на БНБ от 20.06.2014г. за определен срок, като е спряно изпълнението на всичките ѝ задължения, както и да извършва дейностите във връзка с издадения ѝ лиценз; с последващо решение от 06.11.2014г., вписано на 07.11.2014г., лицензът ѝ за извършване на банкова дейност е отнет и е решено да бъде поискано откриване на производство по несъстоятелност на банката. С решение №664/22.04.2015г. на СГС по т.д.н.№7549/14г. е открито производство по несъстоятелност на „Корпоративна търговска банка“ АД, поради неплатежоспособността ѝ, а с решение №1443/03.07.2015г. на САС като начална дата на неплатежоспособността е определена датата на поставянето на банката под особен надзор - 20.06.2014г. Не е спорно, че между банката и ответника на 28.08.2013г. е сключен договор

за банков кредит, по силата на който „КТБ“ АД е предоставила на ответника „Риск инженеринг“ ЕООД банков кредит в размер 11 000 000 евро за заплащане на цена на придобиване на акции от трето дружество. Срокът за погасяване на всички задължения по кредита е бил 15.08.2023г. Към този договор страните са сключили анекс от 14.11.2013г., с който са установили, че към посочената дата задължението на ответника за главницата по кредита е 10 908 290,45 евро и са се уговорили за начин на погасяването ѝ чрез ежемесечни вноски. Не се установява изпълнение на задълженията на ответника по този договор за плащане на дадените главница и дължимите лихви. С нотариална покана, изпратена на 14.11.2016г. и получена от ответника, „КТБ“ АД е обявила целия кредит от 23.08.2013г. за предсрочно изискуем и е поискала ответникът да плати всички задължения към 31.10.2016г., а именно главница от 7 545 589,27 евро, просрочена лихва от 752 809,93 евро, текуща лихва от 5 239,99 евро, 73 630,32 евро неустойка върху просрочена лихва и 30,68 евро такса по договора.

Според извлечение от счетоводните книги на „КТБ“ АД към 15.10.2014г. задълженията на ответника по договора за кредит възлизат общо на 11 121 749,99 евро.

Спорът между страните касае единствено правната му страна, по отношение на която настоящата инстанция намира следното:

По предявения при условията на евентуалност иск с правно основание чл. 59, ал. 3 от ЗБН:

С оглед на горната фактическа установеност основното спорно обстоятелство в процеса е дали извършеното прихващане е породило валидно правно действие - погасяване на насрещните задължения до размера на по-малкото, предвид доводите на въззивника - ищец, че същото е нищожно, поради нищожност на договора за цесия, предвид сключването му в нарушение на закона, по-конкретно на забраната за извършване на платежни операции, установена по силата на решение № 73/20.06.2014 г. на УС на Българска Народна Банка, доколкото разпореждането със средствата по банковата сметка на цедента представлява платежна операция по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи. Спорно е и обстоятелството дали оспореното прихващане се явява относително недействително по отношение кредиторите на несъстоятелността, предвид доводите на въззивника за наличието на всички предпоставки по чл. 59 ал. 3 от ЗБН.

Между страните по делото не се спори, че с решение № 73/20.06.2014 г. е 06.11.2014 г. на УС на Българска Народна Банка „Корпоративан търговска банка“ АД е поставена под специален надзор за срок от три месеца, назначени са квестори на банката, спряно е изпълнението на всички задължения на банката, ограничена е дейността ѝ, чрез въвеждане на забрана за извършване на всички дейности, съобразно предоставеният ѝ лиценз, десезирани са органите на банката и акционерите са лишени от право на глас. Вярно е, че прехвърлянето на средства от сметката на едно търговско дружество по сметката на друго търговско дружество в същата банка /вътрешнобанков превод/ е по естеството си платежна операция по смисъла на чл. 4 от Закона за платежните услуги и платежните системи. Видно от доказателствата по делото, уведомлението за сключване на договора за цесия е депозирано в банката в срока на действие на мерките, установени по силата на решение на УС на Българска народна банка № 73/20.06.2014 г. за поставянето ѝ под специален надзор, респективно в периода на действие на забраната за осъществяване на банкова дейност. Горното обаче не е от порядък да обоснове извод за нищожност на договора за цесия, тъй като забраната за извършване на платежни услуги /с случая на вътрешнобанкови преводи/ не

може да повлияе по никакъв начин нито на неговото валидно сключване, нито на настъпването на целените от страните правни последици. Ищцовата банка няма качеството на страна по договора за цесия, а само на длъжник на цедента по същия, поради което банката не е отправяла волеизявления, нито е извършвала фактически и правни действия по сключване на договора. В качеството си на длъжник на цедента, след надлежното й уведомяване от страните по договора, банката дължи единствено съобразяване на поведението си и зачитане на последиците от прехвърлянето на вземането, които в случая се изразяват в задължение за извършване на плащане в полза на цесионера, при наличие на законовите предпоставки за това. В настоящия случай, цесионерът, придобил едновременно качеството на кредитор и на длъжник на банката е отправил волеизявление за прихващане, зачитането на последиците от което по никакъв начин не предполага извършването на платежни операции., нито прехвърляне на средства от банковата сметка на цедента по банковата сметка на цесионера с цел погасяване на задължението му към банката. Правните последици на прихващането настъпват с факта на достигане до банката на волеизявлението за прихващане, без да е налице необходимост от фактическото извършване на банкови преводи по различни банкови сметки, като в случая е достатъчно единствено извършването на съответните счетоводни операции по погасяване на дълга. С оглед на горното настоящата инстанция намира доводите на въззивника за нищожност на прихващането, поради сключване на договора за цесия в нарушение на забраната за осъществяване на банкова дейност / предоставяне на платежни услуги/, установена по силата на решение на УС на Българска народна банка № 73/20.06.2014 г. за неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 1 от ЗБН /в редакцията преди изменението и с ДВ бр. 98 от 2014 год., в сила от 28.11.2014г./, която е приложена към процесните прихващания, кредитор може да извърши прихващане със свое задължение към банката, ако преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност двете задължения са съществували и са били насрещни и еднородни и вземането му е било изискуемо. Ако вземането му е станало изискуемо по време на производството по несъстоятелност или в резултат на решението за откриване на производство по несъстоятелност, както и ако еднородността на двете задължения е настъпила в резултат на това решение, кредиторът може да извърши прихващане едва след настъпване на изискуемостта, съответно на еднородността.

Съгласно действащата към процесния момент и приложена редакция на чл. 59, ал. 3 от ЗБН прихващането може да бъде обявено за недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността, ако кредиторът е придобил вземането и задължението си преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност, но към момента на придобиване на вземането или задължението е знаел, че е настъпила неплатежоспособност или че е поискано откриване на производство по несъстоятелност. Съгласно чл. 59, ал. 4 от ЗБН счита се, че кредиторът е знаел, че настъпила неплатежоспособност, ако вземането или задължението му е придобито след датата на вписване на решението на Централната банка за отнемане на лицензията за извършване на банкова дейност на основание чл. 36, ал. 2 от Закона за кредитните институции.

В разглеждания казус не е доказано по несъмнен начин наличието на знание у ответника относно настъпила неплатежоспособност на „КТБ“ АД в момента на придобиване на вземанията срещу банката или на задълженията му към нея. Ответникът е придобил задълженията си към „КТБ“ АД повече от година преди вписването на решението на Управителния съвет на БНБ за отнемане на лицензията на „КТБ“ АД. Договорите за прехвърляне на вземания, по силата на които ответникът е придобил своите вземания към банката от физически и юридически лица са сключени в периода 14 - 28 октомври 2014г., също преди вписване на цитираното решение. Датата на сключване на всеки от договорите за цесия е меродавна в случая, защото от тази дата вземането преминава в патримониума на ответника. Последващите действия по съобщаване на цесиите на длъжника имат значение

само за валидното изпълнение на вземането от страна на длъжника, но не влияят върху правоотношенията между цедента и цесионера. Датите на прехвърляне на вземанията и на съобщаването за тези прехвърляния на длъжника може да не са идентични във времето, но дори когато съвпадат, всяко едно от тези правни действия има различни правни последици. В този смисъл съобщаването на извършената цесия на длъжника не може да се приравнява по последици на самото прехвърляне на вземането. Придобиването на вземанията от страна на ответника е станало на датите, на които е постигнато съгласие за това с цедентите. Събраните доказателства не позволяват да се направи извод, че посочените дати на договорите за цесия са недостоверни и че ответникът реално е придобил вземания след 7.11.2014г., когато е вписано решението за отнемане лицензията на „КТБ“ АД. По тази причина съдът приема, че не е налице предпоставката за прилагане на фикцията по чл.59, ал.4 от ЗБН и че обективният факт на знание от страна на ответника на релевантните обстоятелства подлежи на доказване от страна на ищеца.

Настоящият състав на САС също приема, че по делото не се установява знание на придобилия вземанията преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност кредитор, по смисъла на чл.59, ал.3 от ЗБН, че към момента на придобиването е знаел, че е настъпила неплатежоспособност или че е поискано откриване на производство по несъстоятелност.

Неприемлива е тезата, че под знание за „настъпила неплатежоспособност“, законната разпоредба не визирала наличие на специални познания у конкретния кредитор с оглед обоснован икономически анализ, който да установява, че са налице предпоставките за неплатежоспособност на банката, а знанието на средностатистическия гражданин/търговец за неплатежоспособност на банката, както е неприемливо, че с оглед безспорното огласяване в публичното пространство на решенията на УС на БНБ № 73 от 20.06.2014г. и допълващото го решение № 74 от 22.06.2014г., че „Корпоративна търговска банка“ АД е поставена под специален надзор, както и затварянето на банката за клиенти, за средностатистическия гражданин и търговец, било настъпило знание за неплатежоспособността на банката.

След като значимо по отношение на приложението на нормата на чл.59, ал. 3 от ЗБН е знанието за настъпила неплатежоспособност, а не за евентуална неплатежоспособност или опасност от такава, то следва да приеме, че дори и да е налице знание, следствие на широко оповестена информация (вкл. и актовете на БНБ за поставяне на банката под особен надзор) за опасност от неплатежоспособност, то следва, че това схващане е неточно, защото не е основано на закона. Знанието за евентуална неплатежоспособност е без значение при преценката на предпоставките от предметния обхват на чл.59, ал.3 от ЗБН.

За пълнота следва да се изложи, че предвид нормата на чл. 116 от ЗКИ БНБ поставя банка под специален надзор в случаите на чл. 115 от ЗКИ, когато банката не е изплатила влогове, които са изискуеми и ликвидни, и БНБ е започнала процедура по чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗГВБ, и банката не отговаря на изискванията за реструктуриране по ЗВПКПП. С оглед на така очертаните законови предпоставки за издаване от УС на БНБ на решение за поставяне на банката под специален надзор същите, дори да се приемат за известни на ответника, са различни от състоянието на неплатежоспособност на банката, предвид на което и издаденото от БНБ решение 73 на УС на БНБ по протокол от 20.06.2014г. и известността му на ответника, не обосновават извод за недобросъвестност на същия като кредитор при придобиване на цедираните му на 28.10.2014 г. и на 03.11.2014г. вземания към „Корпоративна търговска банка“ АД по смисъла на чл. 59, ал. 3 от ЗБН, доколкото сочи само на вероятност за състояние на неплатежоспособност, но не и за наличие на последната.

В последния смисъл са и мотивите по постановените по реда на чл.290 от ГПК решение № 239 от 15.05.2018г. по т.д. № 986/2017г., ТК, I ТО на ВКС и решение № 160 от 04.07.2018г. по т.д. № 1164/2017г., ТК, II ТО на ВКС.

По делото не са представени каквито и да е доказателства за знание у ответника на цитирания от ищеца доклад за икономическо състояние на „Корпоративна търговска банка“ АД, качен на сайта на БНБ, като последният факт не е обявен от съда за безспорен, нито законова норма презумира обявени на последния сайт данни за общоизвестни, предвид на което и не може да бъде обоснован извод, че ответникът е бил в известност/знаел е/ за включените в последния доклад данни за икономическото състояние на „Корпоративна търговска банка“ АД, включително, че капиталът на последната банка е отрицателен.

При гореочертаната доказателствена непълнота по делото не се установяват предпоставките за уважаване на предявения при условията на евентуалност иск по чл. 59, ал. 3 от ЗБН и същия следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Отхвърлянето на първия евентуален иск по чл. 59, ал. 3 вр. ал. 4 от ЗБН обуславя разглеждането на втория евентуален иск по чл. 59, ал. 2 от ЗБН.

По иска с правно основание чл. 59, ал. 2 от ЗБН:

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че неправилно бил отхвърлен иска с правно основание чл.59, ал.2 от ЗБН. Следва да бъде споделено разбирането, че нормата на чл. 59 ал. 2 от ЗБН, и предвидената с нея специална форма за извършването му очертава хипотезата на прихващане при открито вече производство по несъстоятелност. По делото няма спор, че двете прихващания са извършени през месец ноември 2014 г., т.е. далеч преди откритото производство по несъстоятелност на 22.04.2015 г. поради което и правилно този иск е отхвърлен. Изискването за форма е императивно законоустановено и като такава за действителност. В случая обаче, същото е уредено в законова разпоредба, установяваща също така, че изявлението за прихващане, освен че трябва да бъде направено в писмена форма с нотариална заверка на подписа, но също така и се отправя до синдика, какъвто в случая на банката е назначен едва впоследствие, след извършването на процесните прихващания. Към момента на извършването на прихващанията, изявлението за същите, дори и да би била спазена формата им, законоустановена в чл. 59, ал. 2 от ЗБН, но не би могло да бъде отправено до синдика, както това повелява същия законов текст, доколкото към този момент такъв не е назначен в производството, съответно - и процесните прихващания се явяват извършени извън темпоралния обхват на разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от ЗБН, поради което и основания на нарушаването на същата разпоредба иск, се явява неоснователен.

По основателността на подадената частна жалба:

Частната жалба се явява неоснователна поради следното: видно от постановеното решение № 803/19.04.2018г. по т.д.№ 1501/2017г. на СГС, съдът правилно е констатирал, че липсват доказателства за реалното заплащане на претендираното адвокатско възнаграждение, поради което и разноски не са присъдени. Също така представеното пред СГС извлечение от банкова сметка не доказва заплащане на адвокатско възнаграждение от ответника. Обжалваното определение е правилно и следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК право на разноски има ответникът – „Риск инженеринг“ ЕООД / сторени при разглеждане на делото за първи път пред въззивна инстанция, както и разноските сторени пред ВКС на основание чл. 294, ал. 2 от ГПК.

За първото въззивното производство-представен договор за правна защита и съдействие -91 530 лв.-л.25 т.д.№3960-18г.САС, но няма доказателства за заплащането им.

В тежест на въззивника следва да бъде присъдена дължимата държавна такса за първото въззивно производство пред САС в размер на 161 461,56 лв., съобразно нормата на чл. 59, ал. 7 от ЗБН.

За касационното производство, за което по силата на чл. 294, ал. 2 ГПК

отговорността за разноси следва да се разпредели с настоящото решение. Ответникът не е представил доказателства за сторени разноси, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

За настоящото производство ответникът не претендира разноси, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

Мотивиран от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 803 от 19.04.2018 г. постановено по т. дело № 1501/2017 г. на Софийския градски съд, Търговско отделение, VI - 10 състав, в частта с която са отхвърлени предявените от А. Д. и К. М., изпълняващи правомощията на синдик на „Корпоративна търговска банка“ АД /н./, ЕИК 831184677 срещу „Риск инженеринг“ ЕООД евентуални искиове с правно основание чл. 59, ал. 3 от ЗБН и чл.59,ал.2 ЗБН.

В останалата част решението е влязло в сила.

Потвърждава определение № 2923/29.05.2018г. по т.д.№ 1501/2017г. на СГС.

ОСЪЖДА на основание чл. 59 ал. 7 ЗБН „Корпоративна търговска банка“ АД /н./, ЕИК 831184677 със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 10, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд - София сумата от 161 461,65 лв. – държавна такса за производството пред Апелативен съд – София.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____